

råder. Vandforsyningsområdet og industriområdet blev nævnt tidligere, men jeg mener sådan set, at vi har en forpligtelse til at afvikle vores landbrugsstøtte, som er stærkt handelsforvridende.

Udenrigsministeren og flere andre har sagt: Jamen der skal også være parallelitet – eller med andre ord: Samtidig skal USA gøre noget. Men så vidt jeg har forstået, er USA faktisk indstillet på den parallelitet, og lige meget hvordan man vender og drejer sagen, er det altså EU, der er stærkest protektionistisk på området, når vi sammenligner os med USA.

Formanden:

Tak til fru Anne Grete Holmsgaard, og så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Per Clausen.

Kl. 18.45

Per Clausen (EL):

Jeg vil ikke afvise, at fru Anne Grete Holmsgaard kan have ret i, at vi i Enhedslisten undertiden er for ydmyge og beskedne, og det arbejder vi hele tiden på at få gjort noget ved. Det kan godt være, at vi har været det i dette her tilfælde, men vi har selvfølgelig bl.a. været det ud fra en eller anden opfattelse af, at det var meget fornuftigt, at man tog nogle taktiske hensyn i forhandlingerne, selv om jeg må indrømme, at jeg måske ikke er så imponeret af de resultater, der er opnået gennem det meget intelligente og kloge taktiske spil, der foregår, for der er jo ikke sket meget på området, og det er sådan set ret alvorligt.

Problemerne er jo velkendte: Tusindvis af fattige landmænd i ulande udkonkurreres hvert år af varer fra EU. De mister deres levebrød, og derfor har afskaffelse af eksportstøtte og anden handelsforvridende støtte længe været et centralt krav fra mange ulandes side ved forhandlingerne i Verdenshandelsorganisationen WTO.

Om beslutningsforslaget her, der jo er en genfremsættelse af et forslag, der ikke nåede at blive færdigbehandlet i sidste samling, skal jeg bare sige, at det ikke er det eneste forslag, hvor man indimellem er nødt til at ændre en dato. Jeg har været med til at behandle mange lovforslag fra regeringen, hvor datoen er ændret, og der er jo ingen grund til at klage over det, for somme tider skyldes det, at man selv har stillet alt for mange spørgsmål til det, og så går tiden med det; men det er en lille ting, der nok godt kan ændres.

Forslaget her er fremsat som reaktion på den aftale, der blev forhandlet på plads af repræsentanter for 40 lande under et møde i Genève i slutningen af juli sidste år. Aftalens tekst udstikker rammerne for den kommende tids forhandlinger og berører mange emner, men landbruget er et af de vigtigste.

Vi mener sådan set, at landbrugsstøtten er et helt afgørende område, hvor især ulandene har et berettiget krav på, at EU snart leverer den vare, som man hævder man gerne vil levere. Det fremgår da også af aftalen, at eksportsubsidierne skal trappes ned med en total udfasning som slutmål.

Vi rejser også kravet ud fra, at der er kommet klare krav fra G-20 om, at støtten udfases over en periode på 5 år fra afslutningen af de nuværende forhandlinger, den såkaldte Doharunde. Det er et rimeligt krav efter vores opfattelse, og det er også derfor, vi har fremsat forslaget.

Der er nogle grunde til, at den slags krav falder på stengrund i de rige lande og også i EU. Den ene er, at der stadig er kredse i EU, der krampagtigt holder fast i støtten. Jeg tror ikke, at venstrefløjen er overrepræsenteret i de grupper – men ...

Den anden grund er, at der har bredt sig en opfattelse af, at vi skal vente på amerikanerne. Nogle har hvisket mig i øret, at der er kredse i USA, der siger, at det er meget vigtigt, at USA i hvert fald sørger for ikke at gøre noget, før EU gør noget, og så kan man jo spørge sig selv, om den parallelitet virker fremmende eller blokerende på processen.

Den tredje grund er, at EU satser på et forløb, hvor man skal tage sig rigtig godt betalt for at slække på støtten, og det er selvfølgelig præcis det samme som i forbindelse med prioritering af vandforsyningen, nemlig at af hensyn til befolkningerne i tredjeverdenslandene skal de fjerne tolden på eksportvarer. Det er naturligvis ikke af hensyn til vores industri, nej, det er igen af hensyn til tredjeverdenslandene, men det sære er, at tredjeverdenslandene ikke selv opfatter det på den måde og sådan set meget klart har sagt, at det synes de ikke er nogen god idé.

Efter vores opfattelse er der ikke nogen grund til at vente på USA, og der er ikke nogen grund til at forvente indrømmelser fra andre, før vi afskaffer støtten – både fordi støtten også er skadelig for os selv, og fordi der ikke er nogen holdbar politisk begrundelse for at kræve, at andre skal betale for at afvikle uretfærdighed.